

avondrood

je hebt mij bij mijn hand genomen
mij geleid in tijd van nood en tegentij
van 't dolen wil je nu tot ruste komen
en 't land aanschouwen aan mijn zij

in en om de dalen zakt het duister
verdonkeren de wouden en de weiden
slechts twee valken blijven stijgen
ijlend biddend in het zwoele zwerk

kom nu nog eens even dicht bij mij
en blijf maar prevelend wiekelen
zo dadelijk rijst jouw eeuwig slaapgetij
en zwerf ik weer, eenzaam en verloren

hoe straalt nu weids de stille vreugde
zo diep, zo vredig in het avondrood
je bent doodmoe van het bekampen
van je allengs bedwongen eigen dood

reflecties

regen zijgt gezapig
uit grauwgrijze hemelen

in franse deuren
zie ik mezelf
in een tuin weerkaatst
kijkend naar een plas
vol jachtig dweilende wolken
waarin zich vol bewondering
een verwaten narcis spiegelt

pogend mijn argeloze blik te vangen
beweegt ze een wijle heen en weer

tot plots
een regenvlaag
mijn gedaante
van het venster
wegspoelt

en als van de ramen de tranen
zijn vergaan zie ik de narcis
besmeurd en geknakt
zich verdrinken
in de vervliegende weerschijn
van haar schoonheid

ik ben dol op jou

al zie ik me vandaag in jouw maanloze ogen
als een stuk schabberig geworden speelgoed
gegrift door d' onstuimigheid van ons verleden,
ik ben nog altijd weg van jou, mijn lief

want, ontmanteld in jouw starende blikken
en weer hevig reikend naar oneindigheid
schenk ik jou, op de ademloze deining
van mijn met de zilte tranen van ons
verschaald verdriet bedauwde borst,
dit minnelied dat van m'n bloeddoorlopen lippen
jouw fluweelzachte venusoren penetreren wil:

ik ben nog altijd dol op jou, mijn liefste